

ESEL LIEBT
ESEL
SZAMÁR SZAMÁRT
SZERET

Szalki Bernáth Attila

VERSFORDÍTÁSAI

Az olvasókhoz...

Nem tudom megmondani, mikor kezdtem vonzódni a szamarakhoz. De meglehetősen régre nyúlik vissza ez, legalább félévszázadra.

Ösztönös volt ez a vonzalom, s igazán akkor kezdtem elgondolkozni ennek okáról, amikor unokanővérem leánya rákérdezett a miértre.

Nézd, válaszoltam: hasonló a hasonlót szereti. Egy szamár - szerintem - maga a megtestesült tökéletlenség. S bizony ilyen vagyok én is.

A német és francia költők is szemügyre vették Istennek ezt a teremtményét, s számos vers született róla. Ezek közül válogattam, s tárom most e füzetben fordításaimat az olvasók elé online kiadásban.

Szalki Bernáth Attila

© *Szalki Bernáth Attila*
magánkiadása
(Minden jog fenntartva.)

2019

ISBN 978-615-81313-5-3

Zweisprachiges
deutsch - ungarisches
französisch - ungarisches
Gedichtheft

Auswahl Gedichte
von deutschen, französischen Dichtern

Kétnyelvű
német - magyar
francia - magyar
verses füzet

Válogatás német és francia
költők verseiből

Szalki Bernáth Attila

VERSFORDÍTÁSAI

Gedanken zur Geburt eines Esellohns

Ein Esellohn wurde eben geboren.
Zitternd liegt es da und wirkt irgendwie verloren.
Klein und schutzlos kommt es mir vor.
Ich nehme es in die Arme, die Mutter schnobert am nassen Ohr.
Und immer, wenn ein neues Leben entsteht,
rührt sich etwas in uns, wir sind bewegt.
Dann fällt manchem von uns in dieser stillen Stunde ein,
wie wird wohl sein Leben sein?
Drehst Du einst glücklich auf mageren Wiesen Deine Runden
oder wirst Du in einem finsternen Stall festgebunden?
Wird es Menschen geben, die Dich lieben und gute Worte zu Dir sagen
oder wird Dich oft quälender Hunger plagen?
Wird man auch an Wasser denken
oder vergisst man einfach, Dich zu tränken?
Wirst Du ein weiches sauberes Bett Dein eigenes nennen
oder musst Du in Mist und Gülle pennen?
Du bist noch so klein und voll Vertrauen.
Ich verspreche Dir, auf mich kannst Du bauen.
Alles, was in meiner Macht steht, will ich für Dich tun.
Wie heute sollst Du auch morgen noch in meinen Armen ruhn.
Ich wünsche Dir ein friedliches, eselgerechtes Leben.
Gute Menschen sollen Dich immer umgeben.
Beschützen werde ich Dich heute und morgen.
Nein, mein Kleiner, mach Dir keine Sorgen.

AutorIn: unbekannt

Gondolatok egy számárcsikó születésekor

A számárcsikó éppen megszületett,
Reszketve fekszik lent, s valahogy oly elveszett.
Látom, kicsi és védtelen,
Karjaimba felveszem, az anyja rászuszog nedves fülére.
Mindig, ha keletkezik egy új élet,
Meghat, megmozdul bennünk a lélek.
S akkor némely csendes órán az jut az eszünkbe,
Milyen lesz az élete?
Járkálhatsz körbe boldogan ott kinn fényben, a réten,
Vagy megkötve leszel majd istállóban, a sötétben?
Lesz ember, ki téged szeretve hozzád tud kedves szóval fordulni,
Vagy fog téged az éhség gyakran kínozni?
Fognak néked vizet adni,
Vagy elfelejtenek majd megitatni?
Fogsz te puha, tiszta saját ágyban feküdni, aludni,
Vagy kell trágyában s levében gubbadni?
Te még kicsi vagy, bizalommal teli,
Megígérem, hogy rám tudsz építeni.
Mindent, mi rajtam áll, meg fogok érted tenni.
Hogy úgy, mint ma, holnap is tudj karjaimba pihenni.
Kívánok békés és igazságos számáréletet.
Kell, hogy jó emberek mindig megóvjanak,
S védeni fognak téged ma úgy, mint holnap.
Ne aggódj kicsim, én, megvédelek.

Szerző: ismeretlen

Der Esel

Hab nichts, mich dran zu freuen,
Bin dumm und ungestalt,
Ohn' Mut und ohn' Gewalt;
Mein spotten, und mich scheuen
Die Menschen, jung und alt;
Bin weder warm noch kalt;
Hab nichts, mich dran zu freuen,
Bin dumm und ungestalt;
Muß Stroh und Disteln kauen;
Werd' unter Säcken alt –
Ah, die Natur schuf mich im Grimme!
Sie gab mir nichts, als eine schöne Stimme.

Matthias Claudius
(1740-1815)

A (szomorú) számár

Miért lennék vidám,
Buta s csúf vagyok én;
Merszem s erőm sincs ám;
Gúnyol, s utálva néz
Az agg meg az ifjú;
Nem jó se így, se úgy;
Miért lennék vidám,
Buta s csúf vagyok én;
Étkem szalma, bogáncs;
S vénné húz le a zsák –
Kit természet dühében formált!
Nem adván neki mást, csak a szép hangját.

Der Esel

Es stand vor eines Hauses Tor
Ein Esel mit gespitztem Ohr,
Der kaute sich sein Bündel Heu
Gedankenvoll und still entzwei.

Nun kommen da und bleiben stehn
Der naseweisen Buben zween,
Die auch sogleich, indem sie lachen,
Verhaßte Redensarten machen,
Womit man denn bezwecken wollte,
Daß sich der Esel ärgern sollte.

Doch dieser hocherfahrne Greis
Beschrieb nur einen halben Kreis,
Verhielt sich stumm und zeigte itzt
Die Seite, wo der Wedel sitzt.

Wilhelm Busch
(1832-1908)

A (bosszantott) szamár

Szamár állt egy kapu előtt,
Hegyes füle bizony megnőtt,
Falja a nyaláb szénáját,
De nyugalját megzavarják.

Nos, jó hozzá, és ott megáll,
A két fiú, a nagy zsivány,
Pontosan azon nevetnek,
Csúfolódva mit tehetnek,
Mecélozva, „jót” akarva,
A szamarat dühbe gurítva.

De a sokat tapasztalt ősz
Megmozdult, és tett egy félkört,
S csendben nekik megmutatá
Fenekét s a légyerspóját...

Der Biber und der Esel

Der Esel sprach zum Biber:

"Warum so mühsam sich ein Haus bau'n, Lieber?"

Der Biber sprach: "Weil ich stets gerne that,"

"Was nicht der Esel Beifall hat."

Ignaz Friedrich Castelli
(1781-1862)

A hód és a szamár

A szamár hódhoz szóla:

„Mért épít'sz házat sokat fáradozva?”

A hód: „Csinálom, mert örömmel jár.”

Mit nem tapsolt meg a szamár.

Esel und Nachtigal

Es gibt Esel, welche wollen,
dass Nachtigallen hin und her
des Müllers Säcke tragen sollen.
Ob's recht, fällt mir zu sagen schwer.
Das weiss ich: Nachtigallen wollen nicht,
dass Esel singen sollen!

Gottfried August Bürger
(1747-1794)

Der träumende Esel

Der Esel mit dem weichen Fell
schaut auf zum Mond, der strahlt so hell.

Er wünscht sich fort vom engen Stall
er träumt vom weiten Weltenall.
Die Menschen tun ihm Unrecht sehr
bepacken ihn mit Lasten schwer.
Erträgt er diese Mühsal stumm
dann meinen sie, er sei sehr dumm.
Steht er ganz still und weigert sich,
bekommt er Schläge, weil er bockig ist.

Erbost aber sind die Menschen dann,
weil der Esel erbarmungslos schreien kann.

Sie sperren ihn ein in den dunklen Stall
und der Esel träumt von Rockerts Rache aus dem Weltenall.

Madame Mystik
(1648 – 1717)

Az álmodozó számár

Felnéz a lány bundás számár,
a Hold fényesen süt reá.

A szűk istállóból elvágy,
az álma széles nagyvilág.
Szamársors: igaztalanság,
nehéz terhet rápakolják.
Elviseli kínját némán,
hogy ő buta, azt gondolják.
Vonakodik menni, megáll,
makacsságért sok ütés jár.

Gazdája nagyon mérges rá,
ha kitartón iáznik a számár.

Sötét istállóba zárják,
s álmodozhat ott a számár, milyen lehet a nagyvilág.

Der Renner und der Esel

Ein Esel ging, — obschon man ihm die Last genommen,
Gesenkten Kopfs und faulen Schritts nach Haus;
Ein Renner flog ihm vor und höhnt' ihn aus.
Ist's denn so ruhmvoll einem Esel vorzukommen?

Ignaz Friedrich Castelli
(1781-1862)

A versenyfutó és a szamár

Szamár ment - s bár levették róla már a terhet -
Hajtott fejjel, lassan hazafelé;
Egy futó gúnyolta, hogy megelőzé.
Előzni egy szamarat dicső dolog lehet?

Esel

Esel, du fauler, so geht doch fort,
Schleichst ja wie eine Schnecke fort.

Laß doch! Lauf ich auch nicht mit Hast,
Trag ich doch redlich meine Last.
Mancherlei Dienst der Herr gekehrt
Mich für die Säcke, zum Laufen das Pferd.

Und wie die Tagesmüh' war aus,
Kam auch der Esel sacht nach Haus.
Hatte sein Plätzchen im Stall beim Pferd,
Fand sein Futter, wie er's begehrt,
Streckt auf die Streu sich mit Bedacht,
Schief gar ruhig die ganze Nacht.

Wilhelm Hey
(1789 – 1854)

A (lusta) szamár

Te lusta szamár, ezt fogják rád,
Csigaként vánszorogsz tovább.

Ne halld! Biz' én nem sieték,
De hűn hordom magam terhét.
Mindenki másképpen szolgál,
Enyém a zsák, lóé a futás.

S ahogy a robot véget ér,
Szamár is békén hazatér.
Istállóban helye ló mellett,
Találja kívánt eledelt,
Magát alomra fekteté,
S alussza nyugton át az éjt.

Etwas vom Esel.

1.

Treff ich ein Grautier in der Stadt,
Sich stets noch dies bestätigt hat:
Wohlwollend sieht der kluge Mann
Und mit Humor den Esel an.
Ihn hänseln und zu höhnen pflegen
Nur Kinder und – die Herrn Kollegen.

2.

Der Esel, der sich bescheiden hält,
Ist etwas, das dem Weisen nicht mißfällt.
Entsetzlich lästig kann er aber werden,
Will er sich wichtig-feierlich gebärden.
Und leider finden sich an jedem Orte
Sehr viel der Esel just von dieser Sorte!

Georg Bötticher
(1849 – 1918)

Valamit a számárról

1.

Ha városban szamarat lelsz,
Abban mindig biztos lehetsz,
Okos ember rá úgy tekint,
Szamár humorral felvidít.
Szamárral szívesen ugratnak
Gyereket s kolléga urakat.

2.

Szamár szolidan viselkedik,
De akad, mi e bölcsnek nem tetszik.
Iszonyú nehezen tud tréfát tūrni,
Fontosnak, ünnepeltnek akar tūrni.
És sajnos minden helyen található
Sok szamár *éppen ebből a fajtából!*

Der Kuckuck und der Esel

Der Kuckuck und der Esel,
Die hatten großen Streit,
Wer wohl am besten sänge
Zur schönen Maienzeit

Der Kuckuck sprach: "Das kann ich!"
Und hub gleich an zu schrei'n.
Ich aber kann es besser!
Fiel gleich der Esel ein.

Das klang so schön und lieblich,
So schön von fern und nah;
Sie sangen alle beide
Kuckuck, Kuckuck, i-a!

Hoffmann von Fallersleben
(1798 – 1874)

A kakukk és a számár

A kakukk a számárral
azon veszekedett:
dalával májust áldva
kinek éneke szebb.

Kakukk: én tudom szebben,
és azonnal kiált,
én tudom gyönyörűbben,
kontrázott a számár.

S daluk szólt szép kedvesen,
közel s távolra szállt,
mondták magukét zengve:
kakukk, iá, kakukk, iá...

Die Eule und der Esel

Sieh! Seht mir doch das grobe Tier!
Was schleppt und keicht! da lob ich mir
doch meine klügre Art zu leben!

Esel
Möcht keinen Pfifferling drum geben!

Eule
Möchtst nicht? Das macht, du dummes Vieh,
dein grobes Hirn empfand noch nie
des edeln Müßiggangs Behagen;
hast nichts gelernt als Säcke tragen,
und weißt nur nicht, wie süß es tut,
zu trinken kleiner Vögel Blut
und sich mit ihrem Fleisch zu laben;
hast kein Gehirn, nur Eselsgaben!

Esel
Weiß wohl; mag auch kein' andere haben;
scheu aber auch das Tageslicht
wie's hoch begabte Eulchen nicht;
seh jedem frei ins Angesicht;
werd nur belacht von Narren und von Knaben.
Des bin ich froh; und - schönen Dank
für eure Gaben!

Joachim Heinrich Campe
(1746-1818)

A bagoly és a szamár

Pfuj! Nézd e ronda füles lényt!
Csak húz s vonszol! hála azért,
élni tudok nála bölcsebben!

Szamár
Ezért nem adnál egy garast sem!

Bagoly
Buta állat, nem szeretnéd?
Agyadig nem ért soha még,
nemes semmittevés öröme,
egyet tudsz, milyen zsáknak terhe,
s nem sejtet, mily édes kél
inni kis madárcák vérét,
s hozzá a húsuat élvezem;
buta szamár, ehhez nincs eszed!

Szamár
Tudom jól, mihez lenne kedved,
hogy ne riasszon a napfény,
ehhez nincs bagoly tehetség,
bárki szemébe nézek én,
rajtam csak bolond s a kisfiú nevet.
Vidám vagyok hát! S adottságtokért nem
esedezem!

Der Löwe und der Esel

Gedicht von Friedrich von Hagedorn
Ein Esel schleppt sich aus dem Luder;
Ein Löwe kömmt ihm zu Gesicht;
Zu diesem naht er sich, und spricht:
Ich grüße dich, mein lieber Bruder!
Der Löwe stutzet, und ergrimmt,
Sobald er sich die Mühe nimmt,
Den Bruder ins Gesicht zu sehen.
Doch denkt er: Einen edlen Muth
Versöhnet nur ein tapfres Blut;
Allein die Esel läßt man gehen.

Friedrich von Hagedorn
(1708 - 1754)

Az oroszlán és a szamár

Rabló megrakta szamár lépked,
S oroszlánal találkozott,
Közelébe érve így szólt;
Kedves testvérem, üdv néked!
Oroszlán mérges, meghökkent,
Hogy ily füles - testvére lett?!
De jött hamar más gondolata,
Ez, vélte: nemes merészség,
M megbékült, hisz ő bátor lény;
De elmenni csak fülest hagyta!

Der Hund und der Esel

Der biedre Hund verließ die Burg des wilden Leuen.
Er traf auf einer grünen Bahn
Den sanften Junker Langohr an.
Woher? - »Ich floh den Hof.« - Warum? - »Die Plackereien
Des Sultans kränkten mich.« - Das brave Tier!
Wohlan, ich mache dich zu meinem Leiblakeien.
Bleib hier; ich bin nicht grausam wie der Schach.
»Nein«, sprach der Hund mit ernstest Mienen,
»Verbrechen ist dem Wütrich dienen;
Dem Dummkopf dienen wäre Schmach.«

Gottlieb Konrad Pfeffel
(1736 - 1809)

A kutya és a szamár

A bőszi oroszlán várát egy naiv eb elhagyta.
S a zöld mezőben lépdél,
S ott Egy szamárral találkozott.
Hová? >>Szöktem udvarból.<<Miért? >>Terrorja
Várúrnak megbetegített.<<Te füles lény!
Csak jöjj, megteszlek én testörömmé.
Maradj, s mint ő, nem leszek kegyetlen én.
>> Nem<<,szólt kutya, s vág komoly arcot,
>> Nagy büntett szolgálni zsarnokot,
De szégyen lenne egy hülyét.<<

Der Fuchs und der Esel

Ein Fuchs, der einen Hahn zerrissen,
Blieb vor dem Leichnam stehn und sah ihn traurig an,
Ein Esel nahm es wahr: Dich reut, was du getan,
Mein Lieber, sprach er, dein Gewissen
Erwacht ein Bißchen spät; doch besser spät als nie.
Freund, ächzte der Bandit, dein Mund hat wahr gesprochen.
Mich reuet meine Tat, denn ach! das Rabenvieh
Hat leider! nichts als Haut und Knochen.

Gottlieb Konrad Pfeffel
(1736-1809)

A róka és a szamár

Egy róka - egy kakast széttépve,
Holttestét nézve - szomorún megállt,
Szamár ezt elhiszi: Mit tettél, téged bánt,
S utalt lelkiismeretére,
Az késve ébredt, de jobb későn, mint soha.
Barátom, így a róka; szád igazat monda.
A tettem engem bánt, de tudd, mi az oka:
Varjúnak csak bőre van s csontja.

Ochs und Esel

Ochs und Esel zankten sich
Beim Spaziergang um die Wette,
Wer am meisten Weisheit hätte:
Keiner siegte, keiner wich.

Endlich kam man überein,
Dass der Löwe, wenn er wollte,
Diesen Streit entscheiden sollte;
Und was konnte klüger sein?

Beide reden tief gebückt
Vor des Tierbeherrschers Throne,
Der mit einem edeln Hohne
Auf das Paar herunter blickt.

Endlich sprach die Majestät
Zu dem Esel und dem Farren:
Ihr seid alle beide Narren.
Jeder gafft ihn an und geht.

Gottlieb Konrad Pfeffel
(1736-1809)

Ökör és a szamár

Ökör s szamár civódott,
Menve fogadást kötöttek,
A legbölcsebb vaj'n ki lenne:
Győztest vita nem hozott.

Végül megegyeztek ők,
Hogy oroszlának kellene
Választva, eldöntenie,
Melyikük igazán bölcs.

Mindkettő mélyen hajolt
Állatkirály trón s előtté,
Ő meg onnan nagy kegyesen
Bölcs párra lepillantott.

S szólott végre a király
Az ökörhöz, a szamárhoz:
Mindketten bolondok vagytok!
Pár bámult rá, s odébb állt.

Der Esel, der Affe und der Maulwurf

Ein betrübter Esel heulte,
Weil des Schicksals karge Hand
Ihm nicht Hörner zugewandt,
Die sie doch dem Stier ertheilte;
Und der Affe fiel ihm bei,
Daß der Himmel grausam sei,
Weil er ihm den Schwanz versagte.
Als nun jeder mürrisch klagte,
Sprach der Maulwurf: Ich bin blind;
Daß man sich mit mir vergleiche,
Wenn des Schicksals Zorn und Streiche
Andern unerträglich sind!

Friedrich von Hagedorn
(1708-1754)

A szamár, a majom és a vakond

Bömböl a szamár, bánatos,
Mert fukar kezű a sors,
Néki szarvat nem adott,
Bár bikán ez pompázatos;
S majom eszébe jutott,
Sors vele kegyetlen volt,
Néki mért adott oly farkat,
Más azt mindig kikacagja.
Világtalan vakond szól:
Lám, ha összevetem magam,
Másokra a sors csapása
Tűrhetetlen, borzasztó!

Sie war ein Blümlein

Sie war ein Blümlein hübsch und fein,
Hell aufgeblüht im Sonnenschein.
Er war ein junger Schmetterling,
Der selig an der Blume hing.
Oft kam ein Bienlein mit Gebrumm
Und nascht und säuselt da herum.
Oft kroch ein Käfer kribbelkrab
Am hübschen Blümlein auf und ab.
Ach Gott, wie das dem Schmetterling
So schmerzlich durch die Seele ging.
Doch was am meisten ihn entsetzt,
Das Allerschlimmste kam zuletzt.
Ein alter Esel fraß die ganze
Von ihm so heißgeliebte Pflanze.

Wilhelm Busch
(1832-1908)

Kis virág volt...

Kis virág volt, csinos s szerény,
Kinyílt, ha rá sütött a fény.
Az ifjú pillangóként jött,
S szirmain boldogan csüngött.
Gyakran méh hozzá zümmögött,
Kóston s körbezsongta őt.
Bogár is gyakran mászott rá,
A virágon ment fel s alá.
Oh, Isten, mindezt látva hát
Lepke lelkét kín járta át.
Legjobban az rázta meg őt,
Ami legutoljára jött.
Merthogy egy vén szamár megette
A növényt, hiába szerette.

Die beiden Esel

Ein finstrer Esel sprach einmal
zu seinem ehlichen Gemahl:

"Ich bin so dumm, du bist so dumm,
wir wollen sterben gehen, kumm!"

Doch wie es kommt so öfter eben:

Die beiden blieben fröhlich leben.

Christian Morgenstern
(1871-1914)

J'aime l'âne

<https://www.google.com/search?q=Hans+Baumann+fordításai+Francis+Jammes+verseiből>

Szeretem a szamarat...

Ha lágyan lépve gyér
bogáncsmezőhöz ér,

méheken a pillantása,
halkan a fülét megrázza,

bár csak apró a lépése,
eljut a sírja szélére,

kérdi, e rend honnan ered,
bársonyos a könnyes szeme,

minden nap cipelte terhét,
előnt érte a mély részvét,

ha lágyan lépve gyér
bogáncsmezőhöz ér...[...]

Prière pour aller au Paradis avec les ânes

Lorsqu'il faudra aller vers vous, ô mon Dieu, faites
que ce soit par un jour où la campagne en fête
poudroiera. Je désire, ainsi que je fis ici-bas,
choisir un chemin pour aller, comme il me plaira,
au Paradis, où sont en plein jour les étoiles.
Je prendrai mon bâton et sur la grande route
j'irai, et je dirai aux ânes, mes amis :
Je suis Francis Jammes et je vais au Paradis,
car il n'y a pas d'enfer au pays du Bon Dieu.
Je leur dirai : " Venez, doux amis du ciel bleu,
pauvres bêtes chéries qui, d'un brusque mouvement d'oreille,
chassez les mouches plates, les coups et les abeilles."
Que je Vous apparaisse au milieu de ces bêtes
que j'aime tant parce qu'elles baissent la tête
doucement, et s'arrêtent en joignant leurs petits pieds
d'une façon bien douce et qui vous fait pitié.
J'arriverai suivi de leurs milliers d'oreilles,
suivi de ceux qui portent au flanc des corbeilles,
de ceux traînant des voitures de saltimbanques
ou des voitures de plumeaux et de fer-blanc,
de ceux qui ont au dos des bidons bossués,
des ânesses pleines comme des outres, aux pas cassés,
de ceux à qui l'on met de petits pantalons
à cause des plaies bleues et suintantes que font
les mouches entêtées qui s'y groupent en ronds.
Mon Dieu, faites qu'avec ces ânes je Vous vienne.
Faites que, dans la paix, des anges nous conduisent
vers des ruisseaux touffus où tremblent des cerises
lisses comme la chair qui rit des jeunes filles,
et faites que, penché dans ce séjour des âmes,
sur vos divines eaux, je sois pareil aux ânes
qui mireront leur humble et douce pauvreté
à la limpidité de l'amour éternel.

Francis Jammes (1868 – 1938)

Ima azért, hogy majd szamarakkal járulhasson az Úr elé

Ha egy napon, Uram, odahívsz a színed elé,
Parancsold meg, hogy akkor napfényben ússzon a vidék.
Szeretnék olyan utat, mit itt lent kedveltem én,
Mi megnyugtatna, hol lépve lelkembe béke tér,
Mennék fel a Mennybe, hol nappal is ég a csillag,
Kézbe venném hű botom, s térnék akkor a széles útra,
S szólnék a szamarakhoz, szelíd barátaimhoz:
Én, Francis Jammes, fel a Mennybe tartok, az Úrhoz,
Hisz jókat Isten birodalmában nem vár pokol.
Szelíd barátaim, menjünk együtt e kék úton,
Mondanám nekik, a kedves, jámbor állatoknak,
Akik csak farkcsapással és hosszú füleikkel
Tudnak védekezni legyek és darazsak ellen...
Add, ez állatokkal együtt jöhessek elébed,
Úgy szíven üt, ha megállnak lábaik összetéve,
Fejüket lehajtják szelíden, övék mély részvétem.
S akkor jön vélem seregnyi népe füleseknek,
Ott lesz köröttem mind, kik nagy kosarat cipelnek,
Mindazok, kik mutatványosok kocsiját húzzák,
És azok, kiknek oldalán lógnak nehéz kannák,
Mindazok, kik hátukon súlyos terhet hordanak,
Meg szegény botladozó terhes nőstény szamarak,
Azok is, kiknek lábát kis nadrágocska fedi,
Hogy takarják ezzel a nedvedző, véres sebeik,
Miket kimartak vérszomjas legyek csípései.
Engedd, e szánandó szamarakkal eléd jöjjenek,
S add, hogy angyalod minket békében elkísérjen
A patakhöz, mely fölött cseresznyeág lengedez,
Melynek gyümölcse lágy, mosolyog, mint lányok keble,
S add, hogy ott majd szent ligetében a lelkeknek,
Mennypatak fölé hajolva azonos lehessenek
Vélük, kiknek alázatos, szelíd szegénysége
Tiszta tükörkép örök szereteted vizében.

A fotó Károlyi András Meditáció szamarakkal című fetsményéről készült.